

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เอาความสงบใจระงับความคิดความปรุงซึ

ผู้กำกับ มีปัญหาด้านภาวณาของท่านถามมาดังนี้ครับ เมื่อพรรษาที่ผ่านมา ซึ่งเป็นพรรษาแรกของกรรม กรรมได้มีโอกาสฟังเทศน์ของพ่อแม่ครูอาจารย์จากซีดี เกี่ยวกับการภาวณา โดยให้ใช้สติบังคับจิตอย่างเต็มเหนี่ยว ให้อยู่กับคำบริกรรมคือพุทโธ โดยไม่ให้จิตเคลื่อนไปจากพุทโธ พยายามให้มีสติอยู่ตลอดเวลาทั้งกับคำบริกรรม เมื่อกรรม ได้ฟังเทศน์กันนั้นแล้วรู้สึกจิตมีกำลังอาจหาญ จากคำเทศน์ที่ดูเด็ดเผ็ดร้อนอย่างเอา จริงเอาจังกับการปฏิบัติ ละกรรมได้กำหนดสติบังคับจิตให้อยู่กับคำบริกรรมพุทโธอย่าง ตั้งใจ จดจ่ออยู่อย่างนั้น ส่วนใหญ่กรรมจะชอบเดินจงกรมภาวณามากกว่าอิริยาบถอื่น

เมื่อภาวณาไปได้อาทิตย์กว่าๆ ผลปรากฏว่า พอเวลาช่วงเย็นคือประมาณ ๖ โมง เย็นเป็นต้นไป กระแสจิตจะมารวมแน่นอยู่ตรงกลางทรวงอก แน่นเหมือนหิน ยิ่งเวลา กรรมนั่งสมาธิ พอหลับตาลงความรู้สึกทั้งหมดจะมารวมแน่นเหมือนก้อนหินที่ตรงกลาง ทรวงอกนั้น แต่ตอนกลางวันจะไม่ค่อยเป็น กรรมได้พยายามกำหนดสติบริกรรมพุทโธมา เรื่อยๆ จนจะครบ ๑ ปี ปัจจุบันผลปรากฏว่าอาการที่จิตรวมแน่นที่ตรงกลางทรวงอกจะ เป็นตอนกลางวันด้วย แต่ตอนกลางคืนจะมีความรู้ตื่นที่จิตรวมแน่นนั้นมากกว่า แต่ว่าจิต ไม่ละเอียดลงไปนัก เป็นแต่เพียงว่ารวมเด่นอยู่เฉยๆ กรรมขอโอกาสพ่อแม่ครูอาจารย์ ถามปัญหาดังนี้ครับ

๑.ทำไมอาการที่จิตรวมแน่นที่ตรงกลางทรวงอกผ่านมาเกือบ ๑ ปียังไม่หายไปครับ เพราะบางทีก็รู้สึกแน่นมากจนตรงทรวงอกนั้นจะระเบิดแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

๒.ลักษณะอย่างนี้ถือว่าจิตเป็นสมาธิหรือไม่ครับ เพราะว่าถ้าจิตเป็นสมาธิ ทำไม เวลานั้นสมาธินานๆ พอผ่าน ๑ ชั่วโมงแรก เวทนาก็ยังมีเหมือนเดิม แต่ความรู้ตื่นที่ตรง กลางอกมีกำลังมากกว่า และถ้าเจอเวทนาใหญ่ๆ กรรมรู้สึกว่าจะสู้เวทนาไม่ได้ครับ ไม่รู้ ว่าความอดทนเด็ดเดี่ยวหายไปไหนหมดครับ

หลวงตา มาถามเราทำไม ถ้าเป็นสมาธิมันก็เป็นอยู่ที่หน้าอก ถ้าแตกมันก็ แตกที่หน้าอกผู้ถามแล้วนี่นะ เราจะเอาอะไรไปตอบ เข้าใจ อย่างนั้นก็ถามมา แน่นมันแน่น เหมือนโรคทั่วๆ ไปก็มี คือแน่นปึ๋งในจิตใจที่หัวอกก็มี มันหลายอย่าง อย่างที่ว่าจิตแน่นปึ๋ง เหมือนภูเขายู่ที่หน้าอก จิตเป็นสมาธิเป็นอย่างนั้น แน่นที่หัวอกแบบโรคทั่วๆ ไปแน่นกัน นั้นก็เรียกว่าเป็นโรคอันหนึ่ง อันนี้ไม่ใช่โรค คือแน่นหนามันคง คำว่าแน่นมันอยู่กลางๆ

แน่นห้าวอกเป็นโรคเป็นภัยก็มี แน่นหนามั่นคงในหัวอกอย่างนั้นก็มี ถ้าจิตเป็นสมาธิที่ว่า แน่นหนามั่นคงในหัวอกนั้นถูกต้องแล้ว เออ เท่านั้นละ

ผู้กำกับ ข้อ ๓. ครั้น บางครั้งกระผมทดลองกำหนดสติพิจารณากาย ปรากฏว่าเหมือนสติปักเข้าไปตรงจุดที่กำลังพิจารณานั้นแรงกว่าอาการรวมแน่น กระผมไม่ทราบ ว่ากระผมควรจะบริกรรมพุทโธต่อไปต่อไปก่อนจนจิตรวมเป็นสมาธิ หรือสามารถใช้อาการ จิตที่รวมแน่นนี้พิจารณากายไปได้เลยครับ

หลวงตา พิจารณากายก็แยกแยะไปทางส่วนร่างกาย ถ้าแน่นหนามั่นคง ทางด้านจิตใจที่เกิดขึ้นจากพุทโธกับสติติดแนบกันไป มันก็สร้างฐานความแน่นหนามั่นคง ขึ้นมาภายในจิตใจ พิจารณากายก็แยกแยะออกซิ เวลาจิตสงบแน่นหนามั่นคงอยู่ในนั้นก็ เป็นความสงบ เวลาจะแยกออกทางด้านปัญญาที่พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น ความ เป็น ความตายความเปื่อยความเน่า ป่าช้าผีดิบผีสุกผีแห้ง แยกออกไปนี้เรียกว่าปัญญา อันนั้นก็ ให้พิจารณาไป เวลาจะพิจารณาอย่างนั้นให้พิจารณาไป เวลาจะทำจิตให้มีความสงบ จนกระทั่งแน่นหนามั่นคงด้วยสมาธิ เช่นพุทโธ เป็นรากฐาน มีสติติดแนบอยู่นั้นก็ทำไป แล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ ข้อ ๔. กระผมควรจะภาวนาอย่างไรต่อไปครับ คือบางทีกระผมก็ บริกรรมพุทโธ บางทีก็กำหนดสติจับอยู่ตรงจุดที่รวมแน่นที่ทรวงอกเฉย ๆ ครับ

หลวงตา ถ้าจิตแน่นหนามั่นคงอยู่ที่หน้าอก ก็ให้กำหนดรู้อยู่ที่หน้าอกเท่านั้นเอง คำว่าแน่นมันแยกออกเป็นสองทาง แน่นเหมือนโรคทั่วๆ ไปก็มี แน่นหนามั่นคง ของจิต ฐานของจิตเป็นสมาธิก็มี ถ้ามลุมเครือนี้ตอบยากนะ

อย่างไรก็ตามภาวนา ถ้าพิจารณากายก็ให้พิจารณากาย แยกแยะ นี้เรียกว่าปัญญา สมาธิคือจิตมีความสงบ ตั้งแต่สมณะคือความสงบ สมาธิสงบแน่นเข้าไป จิตแน่นหนามั่นคง เรียกสมาธิ ภาคปฏิบัติไม่ใช่สมณะกับสมาธิเป็นอันเดียวกันนะ สมณะจิตเริ่มสงบเพราะการ ฝึกฝนอบรมภาวนา แล้วจิตก็สงบไม่มีอารมณ์กวน อารมณ์ของธรรมไม่กวน เป็นสารสัมพันธ์ ให้จิตสงบผ่องใส เช่น พุทโธๆ นี้ คิดเหมือนกันแต่คิดเป็นแบบสารสัมพันธ์ ทำจิตให้สงบ ให้อยู่ที่นั่น สติตั้งอยู่นั้น จากนั้นจิตก็สงบ พอจิตสงบแล้วจิตจะอึดอารมณ์

ตามธรรมดาของจิตจะไม่มีคำว่าอึดอารมณ์ หิวโหยตลอดเวลา อยากคิดอยากปรุง อยากรู้ อยากเห็นอยากทุกอย่างทุกอย่าง ออกจากสังขาร คืออวิชชาตันออกมาเป็นสังขารกิเลส สมุทัยล้วนๆ อยากคิดอยากรู้ อยากเห็นตลอดเวลา นี้เรียกว่าความอยากของจิต ทะเยอทะยานตันอยู่ตลอด ที่นี้เวลาจิตสงบแล้วนั้นมันระงับความอยากนี้ทั้งหมด สงบแล้ว ไม่อยากคิดอยากปรุง สุดท้ายเป็นถึงขั้นสมาธิแล้วนี้ ความอยากคิดอยากปรุงอะไรมันรำคาญ ไม่อยากคิดอยากปรุงเลย อยู่แล้ว นี้เรียกว่าจิตเป็นสมาธิเต็มภูมิ มีแต่ความรู้แนวเท่านั้น

สบายทั้งวัน คือไม่มีอะไรกวนเลย ความคิดตัวเองที่จะปรุงขึ้นกวนนี้ก็รำคาญ เลยไม่อยากคิด นี่เรียกว่าจิตเป็นสมาธิแน่นแน่ นี่เรียกว่าจิตอิมอารมณ์

ที่นี้เมื่ออิมอารมณ์แล้วมันก็ไม่อยากคิดโน้นคิดนี้ ให้พาพิจารณาทางด้านปัญญา เอา ทำงานอันนี้ มันก็ทำตามนั้นๆ ไม่แฉลบแฉลไถลไปที่อื่นเพราะความหิวโหยของ ความคิดความปรุง มันไม่ออก นี่เรียกว่าปัญญา สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหปุผลา โหติ มหานิสสา ปัญญาที่สมาธิอบรมหรือหนุนหลังแล้วย่อมเดินได้คล่องตัว ปัญญาเดินได้ สะดวกคล่องแคล่ว เพราะอิมอารมณ์แล้วไม่แฉลไถล ถ้าปัญญาที่เรามาคิดทั้งๆ ที่จิตหิวโหย คิดด้านปัญญาเป็นสัญญาอารมณ์ไปเลย มันต่างกัน นี่เรียกว่าปัญญา ออกพิจารณาตาม หน้าที่เพราะไม่หิวโหยกับอะไร สมาธิอิมตัวจิตอิมตัว พาทำงานก็ทำตามนั้น ที่นี้จิตก็รู้แจ้ง เห็นจริงไปเรื่อยๆ ละที่นี้

ท่านแสดงไว้ตั้งแต่ สील พวกที่รักษาศีลพวกนักบวช สीलปริภาวิตอ สมาธิ มหปุผลอ โหติ มหานิสโส สมาธิที่ศีลอบรมแล้วย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหปุผลา โหติ มหานิสสา ปัญญาที่สมาธิอบรมแล้วย่อมเดินได้คล่องตัว ปัญญา ปริภาวิตอ จิตตัม สุขุมเทว อาสเวหิ วิมุจจติ จิตที่ปัญญาชักฟอกเรียบริ้อยแล้ว ย่อมหลุดพ้น จากกิเลสทั้งปวงโดยชอบ นี่ท่านแสดงไว้เป็นลำดับๆ ปัญญาจึงเป็นของสำคัญ สมาธิคือจิต อิมอารมณ์ แล้วใช้ปัญญา ปัญญาที่ตั้งหน้าทำหน้าที่ เมื่อตั้งหน้าทำหน้าที่ก็เห็นเหตุเห็นผล กระจายไปเรื่อยๆ

ถ้าเป็นในใจแล้วมันหากรู้เองอย่างว่านั่นแหละ อย่างที่ว่าสมาธินี้เป็นหินไปเลย คือ แน่นปึ้งอยู่ชั้นเลย ความรู้มีอันเดียวเท่านั้น เอกัคคตารมณฺเฏ เอกัคคตาคิต คือสมาธิที่แน่น หนาแน่นคงอยู่ในตัวเอง เป็นเอกัคคตารมณฺเฏ มีอารมณ์คือความรู้อันเดียวเท่านั้น นี่เรียกว่า จิตเป็นสมาธิ แต่ได้เท่านั้นนะ แน่วอยู่นั้นเท่านั้น จะมีความแยกกายอะไรออกไป แก้กิเลส อะไรไม่แก้ เหมือนหินทับหญ้า ถ้าเอาหินออกหญ้าก็เกิด มีแต่สมาธิถ้านอนใจในสมาธิก็ เสื่อมได้ นี่เรียกว่ายกหินขึ้นหญ้าเกิด ท่านจึงให้ใช้ปัญญา

พอจิตมีความสงบแล้ว จิตอิมตัวในอารมณ์แล้ว ให้พิจารณาแยกธาตุแยกชั้น มี ด้วยกันทุกคน ไม่มีเพศหญิงเพศชาย พิจารณารู้ได้ด้วยกันทั้งนั้น พิจารณาแยกธาตุแยก ชั้น ชั้นของเรามีอะไรบ้าง ดูโลกทั้งหลายเป็นยังไง มันก็เป็นแบบเดียวกันๆ ถ้ายังไม่แน่ ท่านก็บอกให้ไปเยี่ยมป่าช้า ไปดูป่าช้าก่อน ดูป่าช้าภายนอกแล้วก็มาเทียบกับป่าช้าภายใน เทียบเคียงพอได้สัดส่วนแล้วกลับเข้ามาป่าช้าภายใน ไม่ยุ่งกับป่าช้าภายนอก พิจารณา ป่าช้าภายในนี้ เรียกว่าปัญญา

นี่ละปัญญาที่จะเบิกกว้าง ถอดถอนกิเลสต้นหาที่เป็นหินทับหญ้า กิเลสไปรวมตัว อยู่บนหินทับไว้ ที่นี้ปัญญาไปตีกระจายออก กิเลสอยู่ในนั้นแตกกระจาย กระจาย ปัญญาเป็น

ผู้สอนกิเลสนะ สมาธิเป็นแต่เพียงว่าทำจิตให้สงบเท่านั้น เมื่อมีสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง อย่าไปคิดนะ ถ้าเป็นเรื่องขিপปาปัญญาทำให้ เพราะสติกับปัญญาไปพร้อมกัน ๆ ผิงเลย แต่กับเรา ๆ ท่าน ๆ ต้องเดินอย่างนี้ส่วนมากนะ ต้องใช้ไปตามวิธีนี้แหละ สมาธิหนุนแล้ว ปัญญา ก็พิจารณาออกเรื่อย ๆ มันจะรู้

ปัญญานี้พิสดารมากทีเดียว สมาธิมีแต่รู้แนวอยู่เท่านั้น สุดท้ายก็เลยเอาความแน่ว นั้น มีอารมณ์รู้อันเดียว นั้น ว่าจะ เป็นนิพพาน จ้อยู่ นั้น มันก็เป็นสมาธิอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่ เป็นนิพพาน กินปลาทั้งก้าง กินไก่ทั้งกระดูก กลืนไปหมด คาคอตตายเลย กิเลสเต็มอยู่ใน นั้น ไปกลืนเอาหมด ว่าสมาธิเป็นนิพพาน มันก็กินปลาทั้งก้าง กินไก่ทั้งกระดูก คาคอ เพราะฉะนั้นจึงให้เอาปัญญาคลี่คลายออก อันไหนกระดูก อันไหนก้าง แยกออก ๆ มีแต่ เนื้อล้วน ๆ อาหารล้วน ๆ ไปได้สบาย

อ้อ ปัญญาที่พูดยากนะ เวลาได้ออกทางด้านปัญญานี้ คิดดูซิว่าสภาวะธรรมทั้งหลาย ที่เป็นของมีอยู่ในโลก ไม่ว่าส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียด สิ่งทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ มันจะตามรู้ตามเห็น เท่ากับไฟเผาไหม้ไปเรื่อย ๆ เผาไหม้คือรู้ไปเห็นไปนั่นเอง เรื่อยไปเลย ความรู้ทางด้านปัญญานี้ของเล่นเมื่อไร ที่พูดนี้พูดเพียงหยาบ ๆ ที่นำมาพูดไม่ได้แต่ ประจักษ์ในหัวใจนี้ โห้ย เต็มไปหมด ออกมาได้เพียงแขนง ๆ เท่านั้นละ ปัญญาจึงพิสดาร มาก นอกจากปัญญานี้แล้ว ละเอียดเข้าไปกว่านี้กลายเป็นปัญญาญาณไปเลย ซึมไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ

นี่ละเรื่องการปฏิบัติธรรม ท่านทั้งหลายให้ฟังเสียงธรรมบ้างนะ เสียงพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เสียงที่หน้าเหี่ยวหน้าแห้งเหมือนหน้าเรานะ หน้าไม่มีสีสังวรณะ หน้ากิเลสเหี้ยมบ่่า ทำลาย หน้ากิเลสเผา มองดูหน้าไหนซิดเขียวไปหมดไม่ชุ่มเย็น หน้าของพระพุทธเจ้าเบิกบาน ไม่มีอะไรเบิกบานยิ่งกว่าหน้าพระพุทธเจ้า พระทัยเบิกบานหมดเลย สว่างกระจ่างแจ่ม หมด อยากให้ดูหน้าพระพุทธเจ้าบ้าง แล้วหันเข้ามาภาวนาดูหน้าตัวเองแล้วจะค่อยแจ่ม แจ่มออกไป ธรรมถ้าลงได้เกิดจากใจเพียงคนเดียวเท่านั้นกล้าหาญชาญชัยครอบโลกธาตุ ฟังซิ ใครเชื่อไม่เชื่อก็ตามไม่สนใจ อันนี้แน่นิ่งอยู่นี้มันกระจายไปหมด ใครจะว่ายังไงไม่สนใจ ธรรมชาตินี้ไม่มีใครลบได้เลย

เรื่องสมมุติสามแดนโลกธาตุที่จะมาลบหลักธรรมชาติที่ว่าเลิศเลอ ที่ว่าสว่างกระจ่าง แจ่มให้อับเฉาไปไม่มี อันนี้จึงว่า เกิดเพียงคนเดียวในหัวใจดวงเดียวเท่านั้นจำไปหมด ไม่ ต้องไปถามใคร ออกได้ทันที จะพูดหนักเบาเล็กน้อยออกได้ทันที ๆ เลย อย่างพระพุทธเจ้า พระสาวกท่านเป็นลำดับลำดับมา นี่ผลแห่งการอบรมจิต ปล่อยให้มันเร่วร้อนุ่นวายตั้งแต่ ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เอาความหลับระงับความคิดความปรุงใช้ไม่ได้นะ ให้เอาสมาธิเอา ความสงบใจระงับความคิดความปรุงซึ่ ความคิดความปรุงเราระงับได้เวลานอนหลับสนิท

ถ้ายังละเมอเพื่อฝันอยู่ไม่เรียกว่าหลับสนิทนะ หลับสนิทแล้วจะไม่มีฝันเลย อันนี้จิตของเรา ก็เหมือนกัน เมื่อสงบแล้วก็เป็นอย่างนั้น จากนั้นก็ออกทางด้านปัญญาถลันกรอง พิจารณาแยกแยะ ๆ แยกแยะกระดูกแยกแยะก้าง ออกเรื่อย ๆ ๆ

ที่นั่นบเวลาได้รู้แล้วมันสว่างกระจ่างแจ้งไปหมด จึงเรียกว่าสภาวะธรรมทั่วแดน โลกธาตุนี้ เป็นเหมือนเชื้อไฟ ไฟคือความรู้ความเห็นคือธรรมนี้ จะกระจายรู้ไปหมดเลย เรียกว่าตามไหม้ตามเผาไป คือตามรู้ตามเห็นไปหมด นี่ละภายในจิตใจ เป็นขึ้นเพียงคนเดียวเท่านั้นไม่ถามใคร จำขึ้นแล้วไม่ถามใครเลย พร้อมอยู่นั้นพออยู่นั้นหมดเลย นั่นละ พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวจึงสอนโลกได้ทั้งสามโลก ความรู้ไม่เห็นโลกจะสอนโลกได้ยังไง ไ้อ้พวกเรารู้เท่าทางอ้อมไม่ได้เรื่องได้ราว หนักก็ชืดเชียว มองเห็นกันมีแต่หน้าชืดเชียว ยิ้มแย้มแจ่มใสไม่มีนะ เราอยากจะทำไม่มี เพราะกิเลสครอบอยู่ ๆ ทำให้ชืดเชียวตลอด กิเลส ยึดขึ้นชนิดหนึ่งแล้วบ้บลงมากกิเลสดี

ความสุขมีน้อยมาก กิเลสยื่นให้ชนิดน้อย ถ้าจะมีแต่ความทุกข์อันเดียวโลกก็จะเบื่อ กิเลส ต้องมีความสุขรื่นเริงบันเทิง หลอกไปโน้นหลอกไปนี้ ที่นั่นดีนะ อันนั้นดีนะ หลอกไปบ้าง ไปแล้วทั้งเพลิงทั้งเพลิงทั้งโศกทั้งเศร้าไปด้วยกันเข้าใจไหมกิเลส ถ้าธรรมแล้วไม่มี ไปที่ไหนยิ้มแย้มแจ่มใส เบิกกว้างออกเรื่อย ๆ เรียกว่าธรรม ไม่มีที่จะหน้าเหี่ยวหน้าแห้งไม่มี ธรรมมีภายในใจเท่านั้น อะไรจะมีหรือไม่มีมันหดเข้ามาหมดนะ สมบัติทั้งหลายนี้จะมารู้อยู่ที่ธรรมสมบัติ ที่สัมผัสที่ใจแล้วจะกระจ่างไปเลย วัตถุประสงค์ทั้งหลายเป็นเพียงอาศัย เท่านั้น พอธรรมสมบัติได้ปรากฏที่ใจแล้ว มันจะถอนเข้ามาหมดนะ สมบัติทั้งหลายจะไม่มี ความหมายไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดความหมาย ปล่อยหมดเลยโดยสิ้นเชิง เพราะสู้ธรรม สมบัติภายในใจไม่ได้ พวกกันจำเอานะ

ชาวพุทธเรานี้ห่างเหินธรรมะมาก เพราะฉะนั้นโลกถึงเดือดร้อน ไม่ว่าจะทางชาติทาง ศาสนาเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน เพราะให้กิเลสจุมูกไป ทั้งศาสนาทั้งทางโลกทางสงสาร จึงมีตั้งแต่ความเดือดร้อน หมุนเข้ามาทางวัดทางวาก็กลายเป็นวัดนั้นเป็นส้วมเป็นถ่าน มองดูพระเณรก็กลายเป็นมูลเป็นคูด เต็มอยู่ในส้วมในถ่านคือวัดนั้นเสีย พอออกไปทาง โลกก็เป็นส้วมเป็นถ่านของมนุษย์เราก็กว้างแหละ ไปที่ไหนก่อนความเดือดร้อนวุ่นวาย หาความ สะอาดไม่มี มีแต่ความเดือดร้อนวุ่นวาย นี่โลกเราอยู่ด้วยอย่างนี้ ธรรมท่านไม่ได้อยู่อย่างนี้ นะ ท่านอยู่ด้วยความสะอาดสะอาดตลอดเวลา โลกจะดำปี๋เหมือนถ่านไฟไม่มีไฟก็ตาม ท่านไม่ได้ดำปี๋นะ ท่านสว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา นี่ละคือธรรม นำเข้าไปให้ใจเป็นผู้พิจารณา ให้ใจภาวนาแล้วนั้นละ ใจจะเริ่มสัมผัสธรรม

ถ้าจะวิ่งตามกิเลสตายก็กัปกัปกัลบก็ตายกองกันอยู่อย่างนี้ หากความสุขไม่ได้ ท่านทั้งหลายตื่นไปอะไรนักรักษา ฟังเสียงพระพุทธเจ้าบ้างซิเราเป็นลูกชาวพุทธ ฟังแต่เสียง

กิเลส ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา ความดีความด้น ดิ้นมาเท่าไร มันพาดิบบพาดิที่
ไหน เอ้าดูหน้าพระพุทธเจ้าท่านดีเพราะอะไร แล้วย้อนเข้ามาสอนตัวเอง แล้วยจะดีขึ้นไป
เรื่อย ๆ จำเอานะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz